

Arrest

nr. 81 935 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 1 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 februari 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat D. FREJLICH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot verblijf als niet EU-familielid van een Unieburger van meer dan drie maanden op grond van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, met name als wettelijk geregistreerde partner in het kader van een duurzame relatie op grond van zijn relatie met de dame met wie hij op 17 december 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd. Er werd hem bijgevolg een bijlage 19ter afgeleverd.

1.2. Op 1 december werd op grond van artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden beviindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd namelijk bewijs samenwoning 1 jaar of bewijzen regelmatige ontmoetingen.”

Tevens werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt: *“Eerste middel: schending van het zorgvuldigheidsprincipe. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007. nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu is duidelijk dat verzoeker verwerende partij verzocht hem een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen. Op 17 december 2010 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af (Wet van 23.11.1998) voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Wilrijk. Op 1 december 2011, bijna 1 jaar later, beslist de Stad Antwerpen, District Wilrijk, vertegenwoordigd door haar Burgemeester, de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijf van meer dan 3 maanden in België als familielid van een burger van de Unie, te weigeren. Nochtans was verwerende partij op de hoogte van de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner dd. 17.12.2010. Meer nog, het is de ambtenaar van de Burgerlijkste Stand te Wilrijk zelf die de verklaring van verzoeker en zijn partner acteerde. Het is dan ook zeer verwonderlijke dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met voormelde verklaring bij het nemen van haar beslissing dd. 1.12.2011. Daarenboven had verzoeker reeds voor de registratie van de wettelijke samenwoning op 17.12.2010 een duurzame relatie met mevrouw [H.S.] zodanig dat aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie zeker voldaan was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien heeft verzoeker, sinds zijn aankomst in België, steeds in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Verzoeker werkte in het jaar 2011 nl. als werknemer voor de Firma TAYFUN TURE. Momenteel is hij zelfstandig zaakvoerder van de BVBA Chef Doner Company met zetel te 3020 HERENT, Mechelsesteenweg 259. Verzoeker sloot onlangs een franchiseovereenkomst met de BVBA LEIRIA INVESTMENT BVBA, met maatschappelijke zetel te 2018 Antwerpen, Pelikaanstraat 3/1690, O.R. 823507729. Verzoeker brengt volgende stukken van zijn tewerkstelling bij:*

1. Akte benoeming zaakvoerder dd. 22.11.2011 BVBA Chef Doner Company (stuk 7)
2. Oprichtingsakte Chef Doner Company dd. 19.09.2011. (stuk 8)
3. Tewerkstellingsattest Securex (stuk 9)
4. Loonbrieven (stuk 10)
5. Arbeidsovereenkomst voor arbeiders dd 21.06.2011 (stuk 11)
6. Factuur dd. 16.01.2012(stuk 12)
7. Factuur dd. 05.01.2012(stuk 13)
8. Factuur dd. 17.01.2012(stuk 14)
9. Factuur dd. 14.01.2012 (stuk 15)

Uit de bijgebrachte stukken blijkt onmiskenbaar dat verzoeker recht heeft op een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker woont nl. ruim 1 jaar wettelijk samen met zijn partner [H.S.]. Daarenboven valt verzoeker noch financieel ten laste van zijn partner [H.S.], noch van de Belgische Staat. indien tegenpartij voorgaande elementen in overweging had genomen, had zij nooit kunnen stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden. Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van tegenpartij gesanctioneerd te worden.

Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel. Bovengaande toont aan dat de beslissing onredelijk is. Marginale toetsing van de concrete gegevens en bewijsstukken die door verzoeker in het eerste middel omstandig uiteengezet zijn, tonen aan dat verzoeker wel recht had op een machtiging tot verblijf. Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van tegenpartij gesanctioneerd te worden.”

2.2. Artikel 52, §2, 2° van het KB van 8 oktober 1981 voorziet uitdrukkelijk dat bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen overgemaakt te worden: *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, 2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”.*

Ingevolge artikel 40bis, §2. eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet diende verzoeker derhalve binnen de drie maanden vanaf 12 mei 2011 volgende bewijzen te leveren:

“bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden - het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond:

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee Jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”

In de bijlage 19ter, die op 12 mei 2011 aan verzoeker werd overhandigd, wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker ten laatste op 11 augustus 2011 deze bewijsdocumenten diende voor te leggen.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij iets van verzoeker heeft ontvangen. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

2.4. Verzoeker meent echter te kunnen verwijzen naar de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoeker en mevrouw H. aflegden op 17 december 2010, doch vergeet daarbij het essentiële onomstotelijk gegeven dat dit stuk niet dateert van één jaar voorafgaand aan de aanvraag van 12 mei 2011, doch van slechts een vijftal maanden voorafgaand aan deze aanvraag.

2.5. Er dient benadrukt te worden dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker de mogelijkheid geboden werd om de aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken en dat verweerder hem uitdrukkelijk meedeelde welke documenten hij diende voor te leggen. Uit het gegeven dat verzoeker zelf in gebreke bleef door geen gevolg te geven aan het verzoek om tegen uiterlijk 11 augustus 2011 de bewijzen van zijn samenwoning gedurende één jaar voorafgaand aan de aanvraag van 12 mei 2011 mee te delen aan de verwerende Partij, kan afgeleid worden dat hij zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

2.6. Het door de verzoekende partij aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

2.7. Met de gegevens die verzoeker voor het eerst bijbrengt in het verzoekschrift kon de verwerende partij geen rekening houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC